

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

SAGAN OM
DEN NYFIKNA
ABBORREN

Tillhör
Åkiba & Åkerlunds Förlags
ARKIV

BILDERBOK AV ELSA BESKOW

Allmänna Sektionen

F

1032

JAGAN GARDEN
NYFIKNA ABBORREN

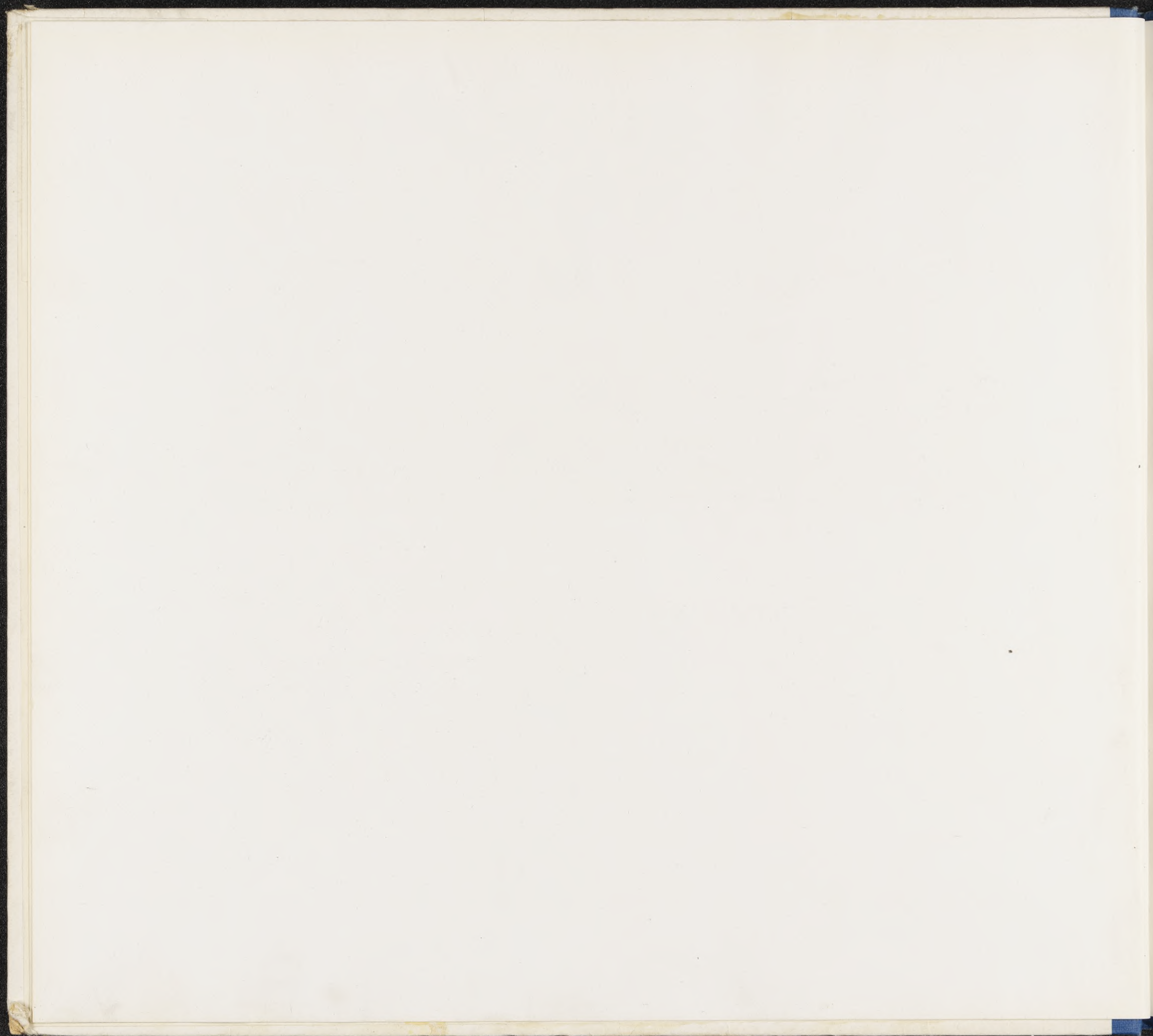
1847
1848
1849

(Beskow, Elsa)

SAGAN OM DEN NYFIKNA ABBORREN

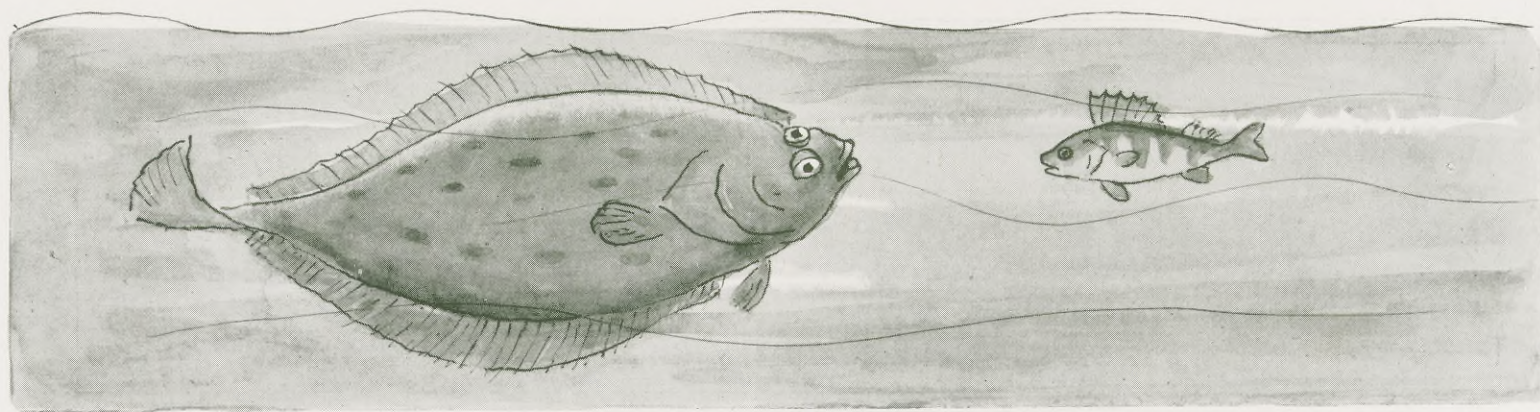
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Det var en gång en liten abborre, som hette Kwick. Han simmade omkring i det klara vattnet och hade så mycket lustigt att titta på. Men kom det en stor fisk och ville sluka honom, vips satte han iväg som en pil, och den stora fisken stod där snopen med öppen mun.

Lilla Kwick hade ingen pappa och mamma. Det har inte fiskarna, för de fullvuxna fiskarna kan aldrig lära sig hålla reda på vilka som är deras barn. Men flera stora tanter och farbröder hade han i vattnet.

Han hade den flata, snälla tant Rödspätta och den präktiga farbror Braxen med de blanka fjällen och den långa starka farbror Gädda med de vassa tänderna. Fast de var mycket större än lilla Kvick, så ville de ändå inte äta upp honom, för att de tyckte att han var så glad och lustig.

Tant Rödspätta brukade ofta förmana lilla Kvick att inte nosa så nyfiket på allting.

En dag sa hon till honom: — Det är farligt att vara så där nyfiken. Du kan rätt som det är bli uppdragen till det hemska, torra landet härovanför, där ingen kan simma och där det går stora, farliga jättegrodor omkring på två ben.

— Vad heter dom? frågade Kvick.

— De kallas människor, sa rödspättan.

— Dom skulle jag gärna vilja se! sa lilla Kvick.

— Bevara dig väl, barn, sa tant Rödspätta och fläktade bakåt med fenorna. Så gör fiskarna i stället för att säga »peppar, peppar», när det är något som de vill inte ska hända.

Men farbror Gädda sa: — Kom genast hit så jag får smälla dig!

Då kilade den lilla abborren mycket kvickt därifrån, och så fick han syn på krabban Halteklo, som tittade fram ur sitt hål.

— Har du varit i det torra landet härövanför? frågade Kvick.

— Jo jo men, sa krabban och rullade med ögonen. Det var där jag miste min högra klo, men nu har det växt en ny i stället, som väl är.

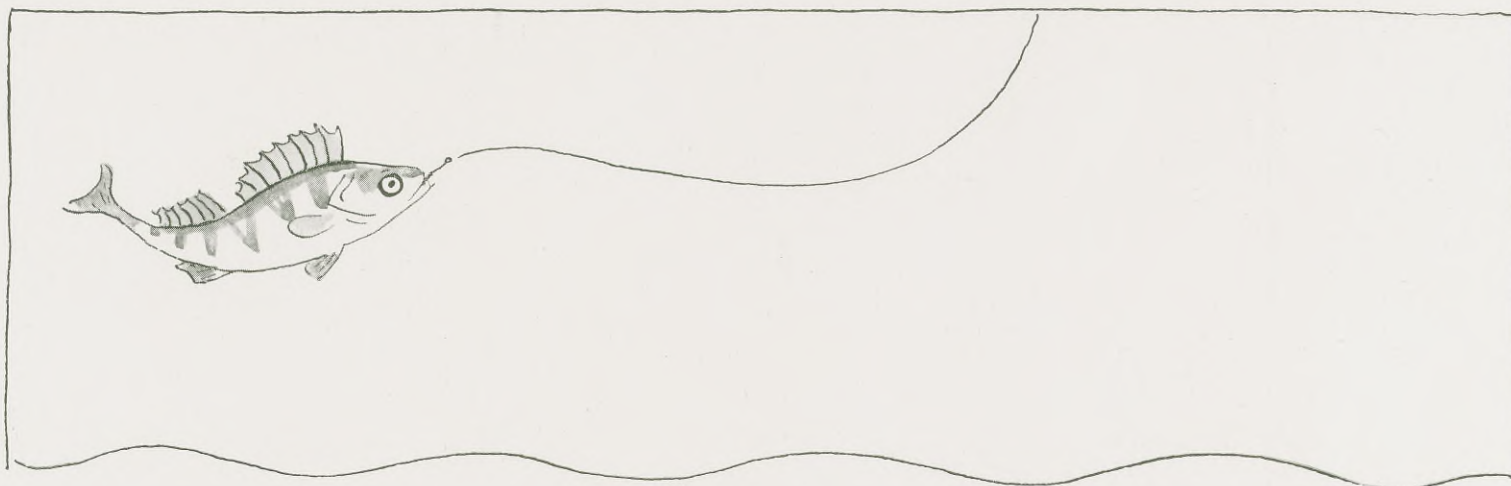
— Den nya ser allt bra liten och klen ut, tyckte Kvick.

— Den duger minsann för dig! ropade krabban förargad och rusade mot Kvick och klippte med klorna.

Men Kvick for därifrån som en blixtn och gjorde så stark fart, att han nästan törnade mot en påle, som stod rakt upp i vattnet på andra sidan viken. Den pålen hade Kvick aldrig sett förr, så den måste han undersöka. Och det fanns en likadan påle till, och ovanför fanns ett tak, för det var en brygga, som Kvick hade kommit till.

När Kvick hade snott runt pålarna en stund, så fick han se något långt smalt, som hängde ned i vattnet, och i ändan på det satt något som krökte sig och som såg så gott ut, att Kvick nödvändigt

måste smaka på det. Men i detsamma kände han, att han satt fast och måste följa med upp, hur han än stretade emot.

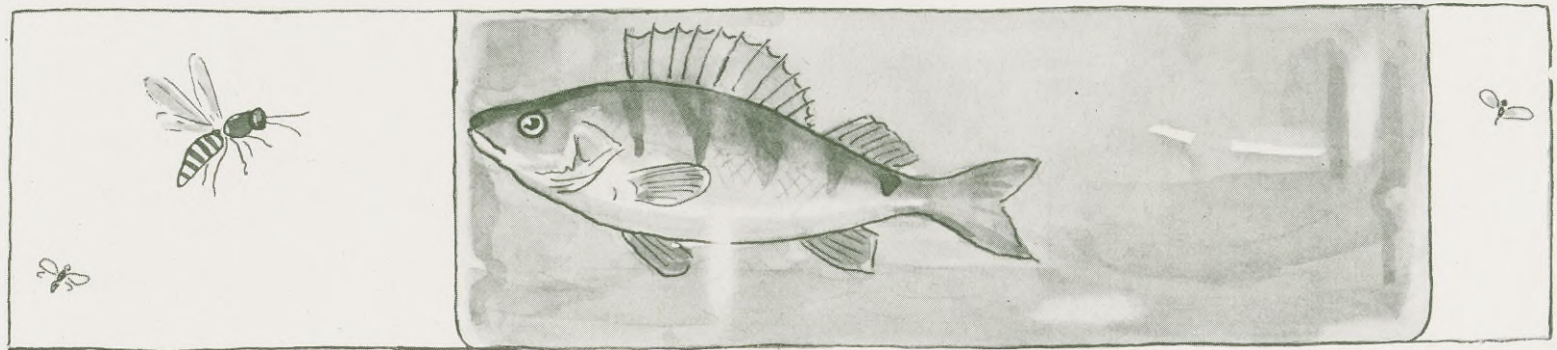
Däruppe på bryggan satt Thomas, och det var hans metspö, som Kwick fastnat på. Thomas blev så glad, för han hade aldrig fått någon fisk förr. Han slängde metreven på bryggan och tog om fisken med båda händerna, för han var så rädd, att den skulle hoppa ifrån honom ner i sjön. Men det kunde inte stackars lilla Kwick göra, för han satt ju fast.

Thomas tittade på Kwick, och Kwick tittade stint tillbaka. Ska jag dö nu, så vill jag i alla fall först se hur en sån där jättegroda ser ut, tänkte han. Och så stirrade han på Thomas med sina gula ögon, men han kippade litet efter andan, för han hade ju inte något vatten att dra in i sina gälar.

Då tyckte Thomas synd om honom. — Du ska inte vara ledsen, lilla abborre, sa Thomas. Jag ska inte steka dig och äta upp dig, jag ska göra ett *akvarium* åt dig, och där ska du få så roligt!

Sen drog Thomas mycket försiktigt ut kroken. Den hade bara fastnat allra ytterst i abborrens nos, så det gjorde inte så värst ont.

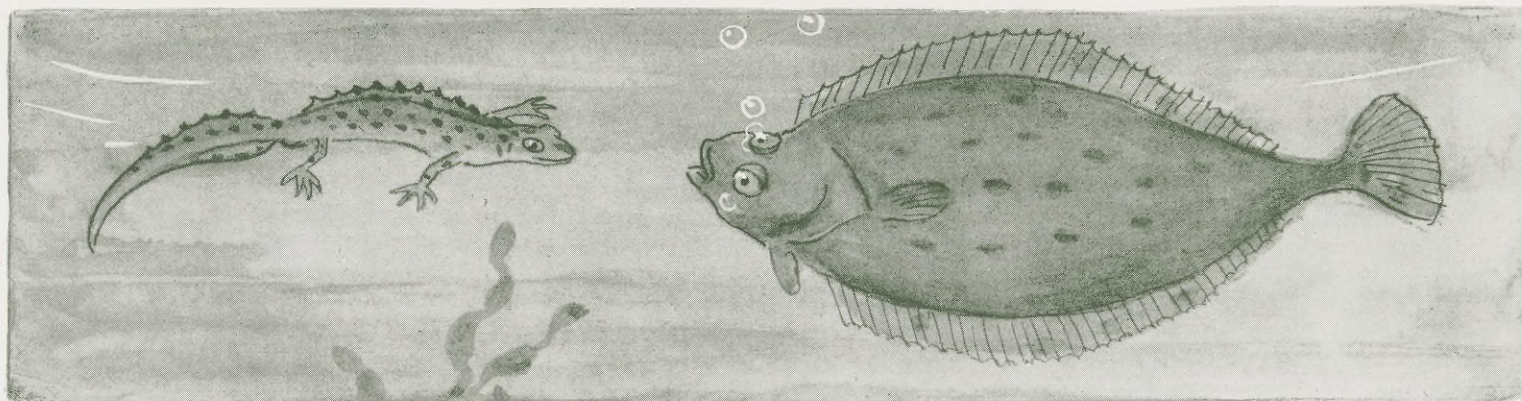

Thomas såg sig om efter något att lägga sin fisk i, men han hade ingenting. Då drog han av sig ena kängan och fyllde den med vatten, och så lade han Kvick i kängan. Stackars lilla Kvick, det var minsann annat än att simma omkring i det friska klara vattnet i sjön!

Men Thomas traskade iväg hemåt med kängan i sin ena hand och metspöt i den andra, och vattnet rann ideligen ur kängan, så han måste stanna ibland och fylla på nytt vatten, därför gick det väldigt långsamt för Thomas att komma hem. Och därför blev Thomas mamma orolig och skickade Kerstin, som var Thomas syster, att ta reda på honom, och Kerstin mötte honom, när han hunnit halvvägs, och hon ropade: — Är du tokig Thomas, vad har du gjort med din känga?!

Men när hon fick se lilla Kvick i kängan, så hjälpte hon Thomas fylla på mer vatten, och sen gick de hem med Kvick och gav honom en glasburk med vatten att simma i, fast det tyckte inte den lilla abborren var roligt alls.

Men nere i sjön blev det stor sorg över att lilla Kwick fastnat på kroken och blivit uppdragen till det torra landet därovanför. Det var en liten vattenödla som såg det, och hon berättade det för tant Rödspätta, som grät så att tårarna steg upp som klara bubblor till vattenytan. Gäddan och Braxen blev också mycket ledsna, och alla tre begav sig till olycksplatsen.

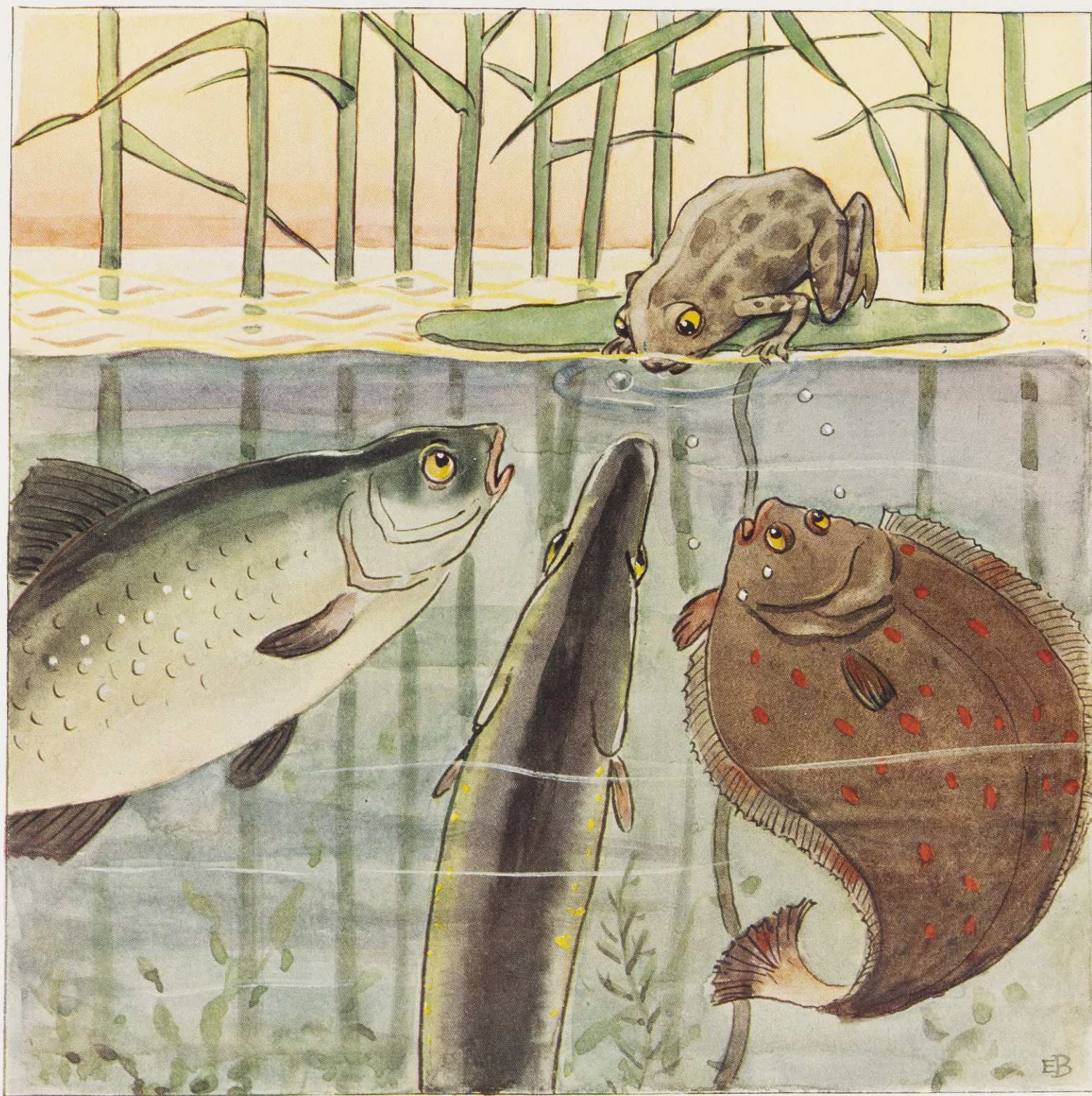
Där satt en liten groda i vassen och såg på solnedgången, och när hon hörde hur tant Rödspätta grät, ropade hon: — Kom, ska ni få höra! Och så berättade hon, att lilla Kwick inte dött, utan att en människogroda, som hette Thomas, hade fångat honom och lagt honom i vatten och burit honom till sitt hus.

— Jag skulle vilja bita den där människogrodan mitt itu, sa gäddan.

— Det vore mycket illa gjort, för Thomas är riktigt snäll för att vara människa, sa grodan. Han brukar aldrig plåga oss smådjur, som somliga andra gör.

— Oj, oj, oj, hur ska vi kunna befria vår lilla vän? sa tant Rödspätta och grät.

— Se så, sa grodan, gråt för all del inte, för det är det värsta jag vet. Jag känner en gammal grodfe, som kanske kan hjälpa er, för hon är trollkunnig. Hon är min mormors mormors faster och är så gammal, så det växer både mossa och sjögräs på henne. Längst inne i den smala, grunda viken,

alldeles där diket rinner ut, bor hon, sa grodan, och hon brukar ta sig en simtur efter solnedgången. Om det vill sig riktigt väl, så kan hon förtrolla er så att ni både kan gå på det torra och andas luft med edra gälar. Det beror alldeles på hennes humör, om hon vill det eller inte.

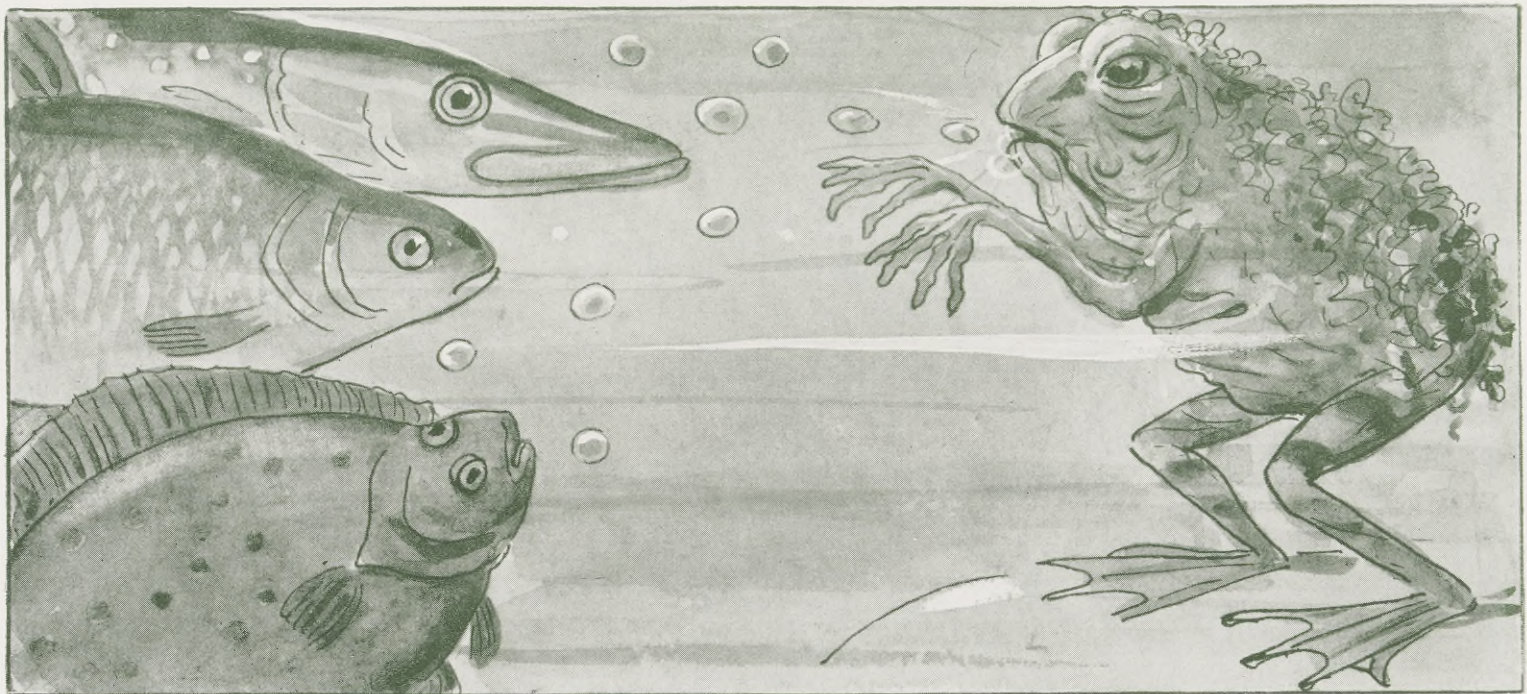
Fiskarna gav sig genast iväg till den grunda, smala viken, och fast det var så ljumt och unket vatten där, så det kändes som om de skulle storkna, så väntade de ändå tills grodfen kom.

Just som månen gått upp plumsade det till i vattnet och hon visade sig. Hon var mycket större än andra grodor och väldigt gammal och rynkig och såg så förnäm ut, att tant Rödspätta lade sig platt på magen för henne.

Först svarade hon inte ett dugg på vad fiskarna sa, men rätt som det var fnös hon till, och hennes röst lät som om den kommit ur en sprucken lur.

— Många dumma önskningar har jag hört i mina dar, sa hon, men aldrig något så urdumt som att fiskar önskar sig på det torra! Men det må bli ert straff, att ni får som ni vill! Kom närmare, så ska jag förtrolla er!

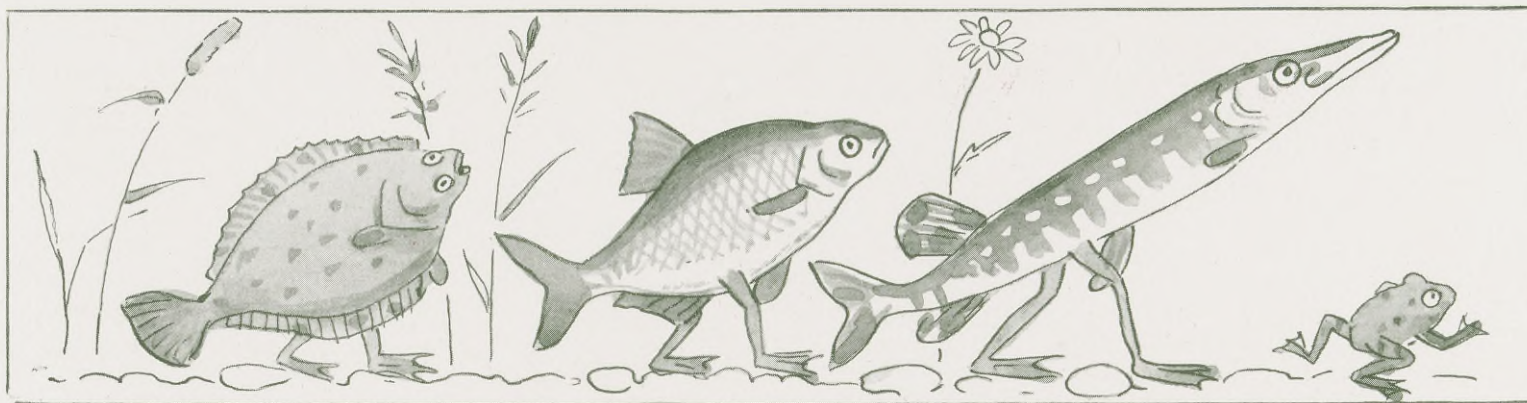

Och så reste hon sig på bakbenen och höll upp sina rynkiga grodhänder och mumlade något som lät som »Plumpetiplaskeribubbeliplums» och sprutade en hel rad bubblor över dem.

— Ge er iväg nu, och passa noga på att ni håller er nära stranden i dag gryningen, sa hon. Just som solens röda klot stiger ur havet ska ni kravla er upp, för då sker förtrollningen, och den bryts inte förrän ni plumsar på huvudet i sjön igen. Se så! Ge er iväg, för nu vill jag simma!

Fiskarna bugade djupt för grodfen och viftade artigt med stjärtfenorna till tack, och sen begav de sig till sandstranden nära bryggan och väntade på att solen skulle gå upp. Den unga grodan, som satt där för att visa dem vägen till Thomas' hus, höll på att skratta sig fördärvad när de vinglade upp på stranden på sina smala ben.

Thomas låg och sov så gott, när han rätt som det var vaknade av att dörren gick upp med en smäll. Han satte sig upp i sängen och stirrade häpen på de tre fiskarna, som kom emot honom.

— Befria genast Kvick, annars biter jag dig mitt itu! sa gäddan.

Då kröp Thomas ner i sängen och drog täcket över öronen.

— Man ska inte vara så häftig, sa braxen till gäddan, då vinner man ingenting.

Men tant Rödspätta grät och sa: — Goda, snälla människogroda, befria genast vår stackars lilla abborrvän från hans fängelse!

Då tittade Thomas fram. — Det är inte något fängelse, det är ett *akvarium*, sa han.

— Han längtar ju hem, så han kan dö, sa tant Rödspätta.

— Ser du inte hur dålig han ser ut, sa farbror Braxen.

Thomas såg bort till glasburken, och Kvick såg verkligen ynkelig ut.

— Släpp honom tillbaka i sjön ögonblickligen på minuten! sa gäddan.

— Jag måste klä på mig lite först, sa Thomas.

— Lovar du riktigt säkert, att gå ner med honom till sjön sen? sa tant Rödspätta.

— Ja, det gör jag, sa Thomas.

— Då ger vi oss tillbaka till sjön bums, sa gäddan, här storknar man ju!

— Adjö Thomas och tack för allt, sa tant Rödspätta. Glöm inte vad du har lovat! Och så vinglade fiskarna ut genom dörren.

Thomas fick kvickt på sig byxorna, men han hann varken knäppa hängslena ordentligt eller ta på sig strumporna, för han var så rädd, att lilla Kvick skulle dö, innan han hann ner till sjön med honom. Han tog vattenkannen och lade Kvick i den och gick mycket försiktigt utför trappan för att inte väcka Taxeman, som låg och sov i köket.

När han kom fram till stranden, såg han på avstånd hur de tre stora fiskarna sprang ut på bryggan och hoppade på huvudet i sjön. Thomas sprang efter så fort han kunde och stjalpte lilla Kvick i vattnet, och sen lade han sig på magen på bryggan och tittade ner.

Han såg hur Kwick först stod alldeles stilla i vattnet, som om han inte riktigt visste var han var, men sen slog han ett slag med stjärten och kilade iväg lika glad och pigg som förr. Och Thomas fick se hur de tre stora fiskarna mötte honom i vattnet, och de hade inte sina vingliga ben kvar, utan såg ut som vanliga fiskar. De såg också så glada ut, och de synade lilla Kwick på alla håll, och sen gav de sig iväg alla fyra i en lång rad ut på djupet.

Thomas låg och tänkte på hur trevligt de skulle ha tillsammans där nere i vattnet, och rätt som det var somnade han. Då hoppade den lilla grodan fram och väckte honom.

— Du ska inte ligga så där och sova, för då kan du plumsa i sjön och drunkna, sa hon.

— Det är ju grunt vatten vid den här stranden, sa Thomas.

— Ja, men du bottnar knappast, sa grodan. Det är så gott du lär dig simma genast! Följ med mig, så ska jag visa hur man gör.

Och så lärde grodan Thomas simtagen. Och Thomas övade sig och övade sig, och rätt som det var så kunde han simma!

— Ser man på! sa grodan. Det där är riktiga tag! Knip ihop munnen bara, och bli inte rädd om du får vatten i öronen. Det är synd, att du inte har simhud mellan baktårna!

Just i detsamma kom Kerstin med Taxeman för att hämta Thomas till frukosten, och hon blev alldeles förfärligt förvånad över att Thomas kunde simma.

— *Tänk* så glad mamma ska bli, sa hon, nu behöver mamma ju aldrig mera vara orolig, när du är nere vid sjön och leker!

Men Taxeman blev rysligt ivrig. — Vov, vov, skällde han, han simmar ju grodsim, jag ska lära honom hundsim! Och så plumsade han i.

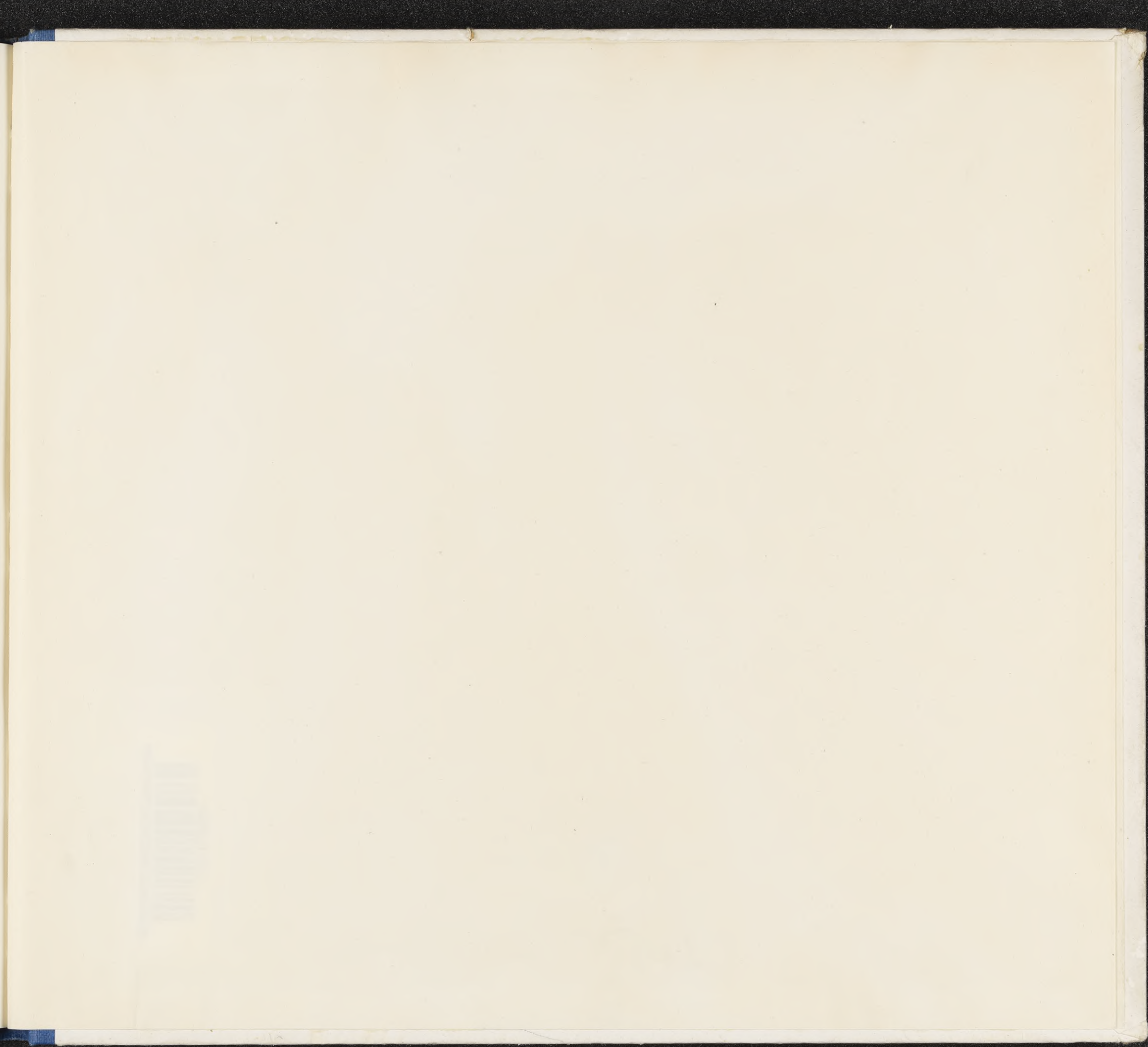
— Grodsim är väl lika bra som hundsim, sa Thomas och skrattade. Vänta bara, snart lär jag mig *fisksim*, och det är det allra finaste!

— Den där Thomas är inte så dum ändå, sa de stora fiskarna, när lilla Kwick kom och berättade för dem att Thomas kunde simma. Det var då förståndigt, att han försöker bli som en av oss, sa de. För *stackars* alla människogrodor som måste gå omkring på två ben på det torra, i stället för att glida fram som vi genom det härligt friska, klara vattnet!

S L U T.

Stockholm
Ahlén & Akerlunds
Boktryckeri
1933

GÖTEBORGS UNIVERSITETS
BIBLIOTEK

1001878030

Förut ha utkommit följande

Bilderböcker

av

ELSA BESKOW:

Blommornas bok. Bilder av *Elsa Beskow*. Visor av *Jeanna Oterdahl*. 1:50, inb. 2:75.

Tomtebobarnen. Med 15 färgplanscher samt teckningar. Inb. 4:50.

Blomsterfesten i täppan. Bilder och text. Musik av *Alice Tegnér*. 1:50, inb. 2:75.

Tant Grön, Tant Brun och Tant Gredelin. Saga med många teckningar i svart och 14 färgplanscher. Inb. 4:50.

Tant Bruns födelsedag. Bilderbok med 11 färgplanscher och teckningar i svart. Inb. 4:25.

Petter och Lotta på äventyr. Bilderbok med 15 färgplanscher och teckningar i svart. Inb. 4:50.

Lasse-liten i trädgården. Bilderbok med 10 färgplanscher. Inb. 2:75

Lillebrors segelfärd. Bilderbok med 16 färgplanscher och en musikbilaga av *Alice Tegnér*. Inb. 5:50

Hattstugan. En saga på vers med rim, som barnen får hitta på själva. 16 färgplanscher. Inb. 3:75.

Årets saga. Med 14 färgplanscher samt teckningar. Inb. 4:50.

Sol-ägget. Bilderbok med 25 bilder i svart- och färgtryck med text. Inb. 4:50.

Sagobok:

Farmor och Fjunlätt. Med illustrationer av författarinnan. 4:50.

Bubbelemuck. Med illustrationer av författarinnan. Kart. 2:—.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Pris Kr. 4: 50

ÅHLÉN & ÅKERLUNDS BOKTRYCKERI, STOCKHOLM 1933